

Gemileri Yakıyorum Baba

– prens · 12 Haziran 2014

"Yağmura taçlanmış bulutlar gibi/
Ölüme nikahlandın baba/en verimli çağında.."

"Burnumda mazot kokusu/

Keşke diyorum/görmedin

Bu zalimliği ve okumadın

Şiir kokan yalnızlığında

Yanık oğlunun içselliğini..."

Kavruk mayıs sadeliğinde

Sözleri unutmuş yüzler

Yıllardır kopçalı benliğim

Ve bir devre yaslanmış adım

Senin eserin/parmaklarımda

Yüreğimize çizdiğin resim kaldı

Oysa!

Naylon terliklerle koşmuştum

Hasta dediler senin için/

Sarmak için kollarını

Beyaz saçlarında bahar

Terinden tenime geçip

Uyanmak çiy sabaha

Uyanamadın...

“Ayaz düşmüş çocukluğum aklımda

Yetim bir çocuğa atılan bakışlara inat”

Bu mevsim bitti;

Sen gidince kapılar

Ardına kadar açık

Çiçekler eğik

Sözler süslü

Tekrar geleceğinin şenliği evde

Hiç görmediğin torunlar var

Bir gürültü ki sorma

Anlatıyoruz/

Resim yüzlü bakışlarını

Onlara...

Bakın çocuklar!

Bu adam emeğin sevdası

Umutlarını harcadı yedi çocuğa

Direndi yol başlarında/

Alın terinden kasketi

Ceplerinde gurur

Taşıdı yıllarca

Bu eve...

Duvarlar onun kokusu

Boyansa da karaya soluk

Zalim tütünlerde son bulsa nefes

Şimdi mezar taşında

Sevilen bir ölüsün

Ve kalbimizde gömülüsün

Gemileri yakmıyorum artık baba

Dumanı canımı acıtıyor

Yetim kalan tüm çocuklara...